

Το στέγνωμα της Αγάπης

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδη, Φιλόλογος, Δήμαρχος Λευκονοίκου

Ο άνθρωπος από καταβολής κόσμου ένιωσε την ανάγκη να συμπήξει κοινωνίες, να ζήσει μαζί με τους άλλους, αφού είναι κοινωνικό ον, ενώ, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη «όποιος ζει μόνος του είναι ή θεός ή θηρίο».

Ζώντας, λοιπόν, μαζί με τους άλλους αναπτύσσει διαπροσωπικές και κοινωνικές σχέσεις, σχέσεις ερωτικές και φιλικές, σχέσεις μακροχρόνιες ή βραχύχρονες, σχέσεις επαγγελματικές, εν πάση περιπτώσει επικοινωνεί με τους γύρω του ποικιλοτρόπως.

Η επικοινωνία, βέβαια, αυτή δεν είναι καθόλου εύκολη ούτε ανώδυνη. Περνά κάποτε από συμπληγάδες. Προξενεί τραυματικές εμπειρίες. Αφήνει ανεξίτηλα τα ίχνη της στην ψυχή του ανθρώπου. Τον γεμίζει με κενό και απαισιοδοξία, τη στιγμή που θα έπρεπε να είναι πλήρης από την παρουσία τόσων ανθρώπων γύρω του. Εξάλλου, πολύ σοφά το έθεσε ο Αντώνης Σαμαράκης: «Ποτέ οι στέγες των ανθρώπων δεν ήταν τόσο κοντά και οι ψυχές τους τόσο μακριά».

Γιατί άραγε ο σημερινός άνθρωπος των μεγαλουπόλεων βιώνει την απομόνωση, την περιθωριοποίηση, τη μοναξιά, την αποξένωση;

Γιατί δεν μπορεί να επικοινωνήσει, γιατί νιώθει κυνηγημένος, ανέστιος και πλάνης; Γιατί είναι σαν τον Κάσπαρ Χάουζερ από την Έρημη Χώρα του Έλιοτ; Γιατί ο Κώστας, ο κεντρικός ήρωας και συνάμα αφηγητής στο «Διπλό Βιβλίο» του Δημήτρη Χατζή διατείνεται ότι είναι «ο ξενότερος απ' όλους τους ξένους της πολιτείας των ξένων;».

Γιατί, επίσης, νιώθει ανασφαλής και δεν εμπιστεύεται τους γύρω του; Πολύ εύστοχα μας το θέτει ο Μανόλης Αναγνωστάκης «τώρα πια δε μιλούν, δε γελούν, δεν εμπιστεύονται»

Πέρα από τις φοβίες, τις ξενοφοβικές τάσεις, τον ρατσισμό, την ιδιοτέλεια, τη σύγκρουση συμφερόντων, τη ζήλεια, τα συμπλέγματα κατωτερότητας, την κακία, και χιλιάδες άλλες αιτίες που δεν είναι του παρόντος να αναλυθούν, γιατί δεν είναι αυτός ο σκοπός μας, πιστεύω ότι αυτό που πρωτίστως φταίει γι' αυτή την κατάσταση είναι ότι οι άνθρωποι ξέχασαν να αγαπούν. Φταίει η έλλειψη της αγάπης, το «στέγνωμα της αγάπης» κατά τον Σεφέρη.

Η ΑΓΑΠΗ, κατά τον Απόστολο Παύλο, στον Ύμνο της Αγάπης στην Α΄ Προς Κορινθίους επιστολή του

«μακροθυμεί, χρηστεύεται, η αγάπη ου ζηλοί, η αγάπη ου περπερεύεται, ου

φυσιούται,

ουκ ασχημονεί, ου ζητεί τα εαυτής, ου παροξύνεται, ου λογίζεται κακόν,

ου χαίρει επί τη αδικία, συγχαίρει δε τη αληθεία

πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει.

Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει».

Αναμφισβήτητα, η πραγματική αγάπη είναι ταυτόσημη με την πλατιά καρδιά, τη μεγαλοψυχία, την ευγένεια και την αρχοντιά της ψυχής, με τον ετεροκεντρισμό. Συνάμα, έχει παιδιά της την υπομονή, την ανεκτικότητα, την κατανόηση, την ταπεινοφροσύνη, την ανυστεροβουλία, τη σεμνότητα, το μέτρο, την ηρεμία, την ελπίδα για το καλό, τη χαρά για την αλήθεια.

Αυτός που έχει αγάπη για τους ανθρώπους λυπάται για την αδικία που υφίστανται, δεν επιχαίρει, δεν φθονεί ...Σκεπάζει τις ελλείψεις τους και δεν τους διαπομπεύει. Ξέρει να συγχωρεί, αλλά και να ζητά συγγνώμη, αν ως άνθρωπος αδύναμος έσφαλε.

Αυτός, επιπλέον, που έχει αγάπη για τους ανθρώπους δεν μεγαλαυχεί και δεν υπεραίρεται, δεν είναι οηματίας και επηρμένος...δεν τους οικτίζει ούτε τους χλευάζει, δεν τους προπηλακίζει ούτε τους διασύρει...

Επιπρόσθετα, αυτός που έχει αγάπη για τους ανθρώπους τους συμπονεί, τους συντρέχει, βάζει τον εαυτό του στη θέση τους, χαρακτηρίζεται από συναισθηματική νοημοσύνη. Αναμφίβολα, αν κατά τη γνώμη του ο άλλος έσφαλε, δεν ορμά να τον κατασπαράξει, επιχαίροντας, μάλιστα, γιατί ίσως «του' πιασε το

πόδι», κατά το αγοραίως λεγόμενο. Ούτε προσπαθεί μαζί με άλλους να τον στήσει στον τοίχο, αλλά ανέχεται και σέβεται και τη διαφορετική φιλοσοφία, τον διαφορετικό τρόπο του σκέπτεσθαι, την άλλη αγωγή και παιδεία.

Ταυτόχρονα, αυτός που έχει αγάπη για τους ανθρώπους είναι αλτρουιστής, θυσιάζεται για τους άλλους, προσφέρει απλόχερα ό, τι έχει για να τους ανακουφίσει υλικά και ψυχικά.

Αξίζει, πιστεύω, να τονίσω ότι αυτός που έχει αγάπη για τους ανθρώπους πάντα έχει έναν καλό λόγο για όλους. Πάντα εμπυχώνει, χαίρεται με τις επιτυχίες και τις καλές στιγμές των άλλων. Δεν φείδεται επαίνων, όχι ψεύτικων και υποκριτικών, αλλά αληθινών που βγαίνουν μέσα από την ψυχή.

Για να μπορεί, όμως, να χαίρεται πραγματικά και ειλικρινά με τις επιτυχίες ή τα χαρίσματα του άλλου θα πρέπει ο άνθρωπος πέρα από την ανιδιοτελή αγάπη, να χαρακτηρίζεται από αυτοπεποίθηση μεγάλη. Πρέπει να νιώθει τόσο σίγουρος για τον εαυτό του, που να μη φοβάται να επαινέσει τον άλλο, να προβάλλει τον άλλο ή να τον προωθήσει, όχι ασφαλώς με νεποτισμό και ημετεροκρατία.

Επιλογικά, θα ήθελα να αναφέρω ότι για όσους ανθρώπους δεν βρίσκουν έναν καλό λόγο για τους γύρω τους, ή πάντα είναι έτοιμοι να τους επιτιμήσουν, μου έρχεται στο νου η φράση: «εζυγίσθησαν, εμετρήθησαν και ευρέθησαν ελλειπίς». Θέλει πληθωρικότητα, αρχοντιά και αυθυπέμβαση η ψυχή για να δείχνει έμπρακτα την αγάπη, όχι εγωπάθειες, κορδακισμούς, ζηλόφθονα αισθήματα, τσιγκουνιές και άθλιους υπολογισμούς. Ειδαλλιώς, θα συνεχίσουμε το ταξίδι της ζωής με την ψυχή μας στεγνή από αγάπη.

<http://bit.ly/2Vh4tAy>